

[Drachmann.]

Skattenedsættelse kom der en ny fæl Rubrik i Skattensedlen, og den ramte Skatteyderne, baade store og smaa. Jeg tør nok sige, det var ikke *det*, man havde ventet.

Siden, kan man sige, er Hr. Julius Hansens bevingede Ord om den storkøbenhavnse Udligning kommet i Landsudgave. Selv fra Kommuner med udpræget høje Skatteprocenter, hvor betrængte Skatteydere allerede havde slikket sig om Munden ved Tanken om de store Lettelser, der skulde blive *deres* Andel af de fælleskommunale Millioner, ja, selv derfra har der lydt og lyder den Dag i Dag dette triste: Saa du Røgen?

Nu skal det i Sandhedens Interesse indrømmes — og jeg vil gerne her udelukkende tale Sandheden —, at de Mennesker, som opnaar uventede Fordele, har en forbausende Evne til at være lavmælte, medens de, der faar Lussingerne, til Gengæld er saa meget stærkere i deres Udtryk og Følelser. Saadan er det jo i alle Livets Forhold, og jeg kan fristes til at sige: forhaabentlig ogsaa her, thi et eller andet Sted maa vel de Millioner, som udskrives i Udligningens hellige Navn, havne og gøre noget godt. Men man hører blot saa lidt derom og ser saa lidt dertil. Den store Lettelse, der skulde gaa over det danske Land som Følge af denne Udligning, synes unægtelig saa som saa, medens Trykket efter Skatteudskrivningen er saa meget mere haandgribeligt. Rent ud sagt er det i mindre Grad „Hævelse i Bolledejgen“, end det er „Smæk for Skillingen“, der karakteriserer Situationen. Jeg skal dog gøre den Indrømmelse, at der maaske vil gaa nogen Tid, før de mere positive Følger af den højtærede Indenrigsministers Skatterevolution lige for Næsen af den nedsatte Skattekommission, og for Resten ogsaa lige for Næsen af den daværende højtærede Finansminister, vil vise sig fuldt ud, men jeg vover ikke desto mindre den Paastand, at disse positive Sider ikke nær kan opveje de negative, og at baade Princippet, hvorefter man er gaaet frem, er forkert og farligt, og Tidspunktet, man har valgt til at starte dette fuldkommen nye Skattesystem i Danmark, dette System, der koster saa dyrt og hjælper saa lidt, er næsten forbryderisk daarligt valgt.

Jeg skal straks tillade mig at begrunde dette nærmere. I Praksis betyder de nye Udligningsskatter til Beløb af i alt 88 Mill. Kr. en enorm Forøgelse af den aktuelle Skattebyrde, og dette i en Tid, hvor alle andre Udgifter og Leveomkostninger stiger,

saa selv den mindste Forøgelse af Skattebyrden føles haardt. Under disse Forhold har den enkelte kun den Udvej gennem personlig Resignation at indskrænke sit Forbrug. Det vil sige, der lægges et Tryk paa Forbrug og Omsætning, som igen virker lammende ind paa Produktionen og forøger Arbejdsløsheden. Og denne Proces, i sig selv alvorlig, forstærkes paa fuldkommen uforvarsvarlig Maade af de samtidig gennemførte Ekstraskatter til Staten, der tilmed, som vi alle ved, er indrettet saaledes, at ingen kan kontrolere, hvad man skal af med, og som i deres brogede Mangfoldighed bereder Skatteyderne de mest pinlige Overraskelser og skaber Utryghed og Bekymringer i en Tid, hvor Nerverne saa sandt er spændt haardt nok an af Bekymring for Fremtiden. Skulde en kommunal Skatteudligning overhovedet været gennemført, burde man have valgt en Periode, hvor der var Stabilitet, helst endda Nedgang i Statskassen. Nu forstærker det ene Tryk det andet, og enhver, der kender noget til Forretningslivet ud over Landet, ved, hvordan det virker. Til Trods for, at vi har en saa afgjort bedre Høst end i Fjor, har man intet mærket til dens stimulerende Indflydelse, thi Regeringens Skattepolitik har neutraliseret al Tendens til Opgang. Hvor man saa end kommer, navnlig naturligvis i Byerne, hører man fra skuffede Sælgere og Repræsentanter stadig det samme: ingen Forretning at gøre, Folk tør ikke for Skatterne! Og saaledes bidrager da Regeringen Stauning, der blev valgt paa sine Løfter om at sætte Hjulene i Gang, til at forøge Arbejdsløsheden og bogstavelig talt bevidst at fremskynde den Krise, hvis Skygge allerede rækker ind over vort Erhvervsliv, bidrager til at undergrave Folks Modstandskraft over for Tidens store Forbandelse: alle Tings forfærdende Usikkerhed.

Jeg har været nødt til at fremhæve denne Side af Sagen saa stærkt, fordi det efter min Mening er ganske nødvendigt, at det danske Samfund og forhaabentlig ogsaa dette høje Ting bliver klar over Sammenhængen mellem en overdreven Skatteudskrivning og økonomisk Krise. Den Lektion, vi allerede har faaet, bør ikke være forgæves. De gamle Fraser, at de direkte Skatter, det er noget, som væsentlig vedkommer Velhaverne, som saamænd kun har godt af at blive blokket, de gælder ikke længere. Den jævne Mand, Arbejderen, Tjenestemanden, Mellemstandsmanden, Pensionisten og de gamle, der skal leve af deres Rente, alle disse Kategorier har ogsaa faaet Kærligheden at føle. De kan bekræfte hver